

berfattet, om det end ikke blev en normeret Post, som jo heller ikke er foreslaaet. Naar den ærede Minister sagde, at jeg kunde se af Nummerkningerne, at der ikke er Tale om en normeret Post, saa skal jeg dertil bemærke, at det ikke har været min Mening, at der ved denne Bevilling skulde være oprettet en saadan Post, men jeg spurgte, om den ikke skulde være Bejen til Oprettelsen af en fast Docentplads, hvad der synes naturligt, naar det teologiske Fakultet taler om det stadig voksende store Stof, som de 5 teologiske Lærere, der i Forvejen ere optagne hver paa sit Omraade, ikke kunne magte. Der synes da at være Tale ikke om noget foreløbigt, men om et blivende Krav, der trænger til en blivende Post. Som sagt, efter Ministerens Svar ved jeg slet ikke, hvad Meningen er. Der næst spurgte jeg, hvad Opgaven var for den Mand, der saaledes skulde støttes gennem Staten, og her forekommer det mig, at den ærede Minister har misforstaaet Situationen, naar han har afvist dette Spørgsmaal som et, der ingen Hjemmel havde og var overflødig. Jeg tror overhovedet, at intet Spørgsmaal er overflødig, som en Rigsdagsmand stiller til en Minister for at danne sig et paalideligt Syn over en Bevilling, som en Minister ønsker. Jeg følte mig som en arm Synder, da jeg hørte den ærede Ministers Ord, at enhver ved, hvorefter det drejer sig, i samme Øjeblik som jeg ydmygt havde erkendt, at jeg ikke vidste, hvorom det drejede sig; saaledes at forvandles til et blot og bart Mul, der ikke en Gang som et Nummer tæller med i Forsamlingen, er ikke en hyggelig Følelse. Jeg følte mig, som jeg tænker mig, at den Tolder maatte føle sig, der isølge den gamle Fortælling fik saa slem en Medfart. Jeg trostede mig kun med, at i det Mellemværende har min Sympati altid været paa Tolderens Side. Hvad jeg gik ud paa var at faa en saa gennemført Forklaring af, hvilke Opgaver der søges løst ved denne Bevilling, at der ikke kunde være nogen Tvivl om, hvad der sigtes til. Det teologiske Fakultet siger selv, at Opgaven er i Aarenes Løb bleven saa specialiseret, at man ikke magter den; men det var netop disse Specialiteter, jeg søgte Oplysning om. Der er Tale om Mellemværendet mellem Kristendommen og den moderne Bevidsthed, og jeg spurgte, om der ved den moderne Bevidsthed forstodes Naturvidenskaberne eller den historiske Kritik i Nutiden eller Opatelsen af de sociale Spørgsmaal. Jeg kunde have søjet mere til. Jeg kunde have spurgt: Er det, hvad man kalder human Etik i Mod-

setning til kristelig Etik, den Mand skal behandle eller er der Spørgsmaal om litterære Standpunkter inden for uden for vort Lands Grænser, som der kunde være Tale om at klare i Forhold til Religionen, og der kunde endnu opstilles flere Sider af Sagen. Men naar Spørgsmaalet er saa mangelfuldt, er det intet Under, at man, inden man slaar fast, at det kan løses ad den givne Vej, søger at faa at vide, hvilke Sider af det der her tænkes paa. Jeg kan nu desværre ikke andet end fastholde, at jeg har ikke faaet noget Svar paa mit Spørgsmaal om Sagen; den staar endnu aldeles uklar hen. At sige, som den ærede Minister, at enhver ved i store Træk, hvad det her drejer sig om, er ikke nok; thi naar Opgaven er saa stor, kan intet enkelt Menneske omspænde den hele. Derfor forekommer det mig, at den nødvendigtvis maa begrænses for at kunne løses. Jeg skal tilføje, at hvad angaar selve Spørgsmaalet om Statens Støtte af privat videnskabelig Virksomhed, har jeg selvfølgelig intet at indvende derimod, naar Betingelserne derfor ere til Stede. I et lille Samfund som vort, hvor Videnskaben har saa ondt ved at trives, er det ganske naturligt, at Staten, hvor fremragende Kræfter staa til Raadighed, uden at den i Øjeblikket har direkte Brug for dem, støtter dem saaledes, at de kunne udvilde sig yderligere og de til en given Tid senere mere direkte kunne staa til Statens Tjeneste. Det er altsaa ikke paa det Punkt, jeg har Betænkeligheder. Jeg vil yderst gerne være med til at støtte en Mand til et saadant Formaalets Opnaelse; men jeg ønsker samtidig at faa Klarhed over, hvad det er der forlanges, og navnlig at forebygge, at Spørgsmaalet gøres endnu uklarere, end det fra først af har været, medens det gaar sin Gang gennem Rigsdagen.

Der er endnu et Spørgsmaal, hvorover jeg, siden jeg nu har Ordet, gerne vilde sige et Par Ord. Under § 19, II F. 3. foreslaas der til Rosenborg Have en lille Bevilling, for at man, naar man aabner Porten paa Hjørnet af Gøthesgade og Kroprinsessegade, kan anlægge en lige Gang fra Porten til Springvandet i Haven i Stedet for de dervedværende tvende meget krumme Gange. Det er ganske vist et højt underordnet Spørgsmaal; men jeg synes dog ikke, at det er aldeles bethydningsløst, om det skulde være Begyndelsen til, at man forvandler Havens Karakter som Have til blot at være en med Trær beplantet Gennemgang, hvilket jeg vilde anse for beklageligt. Jeg tror, at krumme Gange i en Have have deres Fortrin ved Siden af de lige, og skulde Bevillingen